

РЕШЕНИЕ

№ 3156

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1077** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат – пълномощник жалба, вх. № 3322/26.02.2023 г. от името на А. Х.– гражданин на П., против постановен на 12.01.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – П. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.10.2022 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от упълномощен него адвокат, който: не ангажира доказателства, различни от съдържащите се в административната преписка; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Ответникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата; желая юрисконсултско възнаграждение и представя писмена защита.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка, тези, представени от страна на жалбоподателя и служебно изисканите от Съда са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят А. Х.– гражданин на П. е заявил на 20.10.2022 г. пред Посолството на Република България в [населено място] – П. искане да получи индивидуална „виза Д“,

за дългосрочно пребиваване в РБ. Като причина е посочил, че: „има дъщеря в РБ, която расте без той да е до нея; желае да прекарат заедно време по К.“. На л.л. 20-21 от делото е приложен заверен препис на Удостоверение за раждане, издадено на 18.09.2018 г. от [община], Област Б., в което А. Х. е вписан като баща на А. А. Х. – [дата на раждане] в И. от майка Р. Е. К..

На 12.01.2023 г., видно от представено по делото копие на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ и мотиви: „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване...“. Според подписаното от заместник – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ писмо от 30.03.2023 г. (л. 80) процесното заявление за издаване на виза е било разгледано по електронен път, чрез Националната визова информационна система“, като от страна на ТД „Национална сигурност“ - Б. е изразено положително становище. Директорът на Областната дирекция на МВР – Б. обаче, е предложил с писмо от 07.11.2022 г. (л. 83) до директора на Дирекция „Миграция“ да бъде дадено отрицателно становище. Предложението е обосновано със следните констатации и твърдения: установено е, че детето А. А. Х., заедно със своята майка Р. К. живее в [населено място], [община]; в заявлението си за издаване на виза апликантът е посочил, че за периода от 15.12.2022 г., до 30.12.2022 г. ще пребивава в хотел „Елит“, в [населено място], но собственикът на хотела е декларирал, че направената на 02.08.2022 г. А. Х. е направил резервация за стая в хотела, която е отменил сам на следващия ден.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото и становищата на страните, приема от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове,

е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Наличните писмени доказателства, обсъдени по - горе и неоспорени (неопрровергани) от страна на жалбоподателя дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се с наличната информация, предоставена от ОД на МВР - Б. според която чужденецът (очевидно само за целите на заявлението) е декларирал, че ще пребивава в хотел „Елит“, но на следващия ден след резервацията е отменил същата. Изискването за представяне на „документи за осигурено настаняване“ е регламентирано с чл. 13, ал. 2, б. „б“ НУРИВОВР и е съобразено с Приложение II, А, т. 3, б. а“ от Регламент (ЕО) 810/2009 на ЕП и на Съвета, за създаване Визов кодекс на Общността. В случая, освен доказателства за мястото, на което ще бъде настанен, чужденецът не е представил и покана от домакин - майката на детето, с която няма сключен брак. Коментираният по – горе факти и обстоятелства, представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ основания да бъде отказана виза „Д“ на жалбоподателя А. Х.. Не може да бъде прието, че с издаването на процесния отказ е нарушено гарантираното с чл. 8 КЗПЧОС право на зачитане личния и семейния живот. Процедурата относно разрешаване/отнемане правото на пребиваване на чужденец – гражданин на трета страна е регламентирана в ЗЧРБ и в този смисъл, провеждането ѝ по отношение на жалбоподателя е допустимо, с оглед изключението по чл. 8, § 2 от Конвенцията. Общественият отношения, регулирани със ЗЧРБ са свързани пряко с националната сигурност и обществения ред - съображения, които винаги имат превес над личните интереси на отделни лица.

Издаденият на 12.01.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] отказ да бъде издадена на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от същия закон. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, упълномощен на основание чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед № 12/22.08.2022 г. (л. 40) и съответства на изискванията за форма, регламентираны с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде определено на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК,

Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 3322/26.02.2023 г. от името на А. Х.– гражданин на П., против постановен на 12.01.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – П. ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 20.10.2022 г.

ОСЪЖДА А. Х.– гражданин на П., [дата на раждане] , притежаващ номер за самоличност: 34104-2538836-3 да заплати на Министерство на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: